

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๑๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ขอให้ตายใจในธรรมของพระพุทธเจ้า

(หลวงตามองภาพในหนังสือพิมพ์ที่ถ่ายกับสมเด็จพระสังฆราช) นี่เวลาท่านจ้อกัน ดูอาการท่านจ้อกัน ท่านนิ่งเฉย ทางนี้กำลังจ้อ สนใจกัน (สื่อใจไม่ผ่านวาจา) สื่อใจอะไรจ้อตลอด จับมือจับแขนกัน เท่ากับเพื่อนเก่า เป็นเพื่อนกัน แต่ก่อนเป็นเพื่อนกัน พรรษาท่านแก่กว่าเราสามเดือน เราเกิดแก่กว่าท่านดูเหมือนสองเดือนหรือสามเดือน นี่ละเพื่อนเก่าคุยกัน สนทนกัน (ไม่ต้องมีเสียงนะครับ) ไม่มีเสียง เราจะใช้เสียงน้อยมาก แต่ท่านไม่ได้ใช้ เสียงท่านไม่ได้ใช้ มีแต่เราใช้กราบเรียนท่าน ที่เหลือเราก็มาเยี่ยมท่านอะไรๆ นิดหน่อย แต่ดูอาการก็สนใจ จับมือจับแขนกันดูซินะ ใครจะไปจับมือจับแขนท่านได้ มีแต่หลวงตาละจับได้สบาย นี่ดูเอา

(หลวงตาท่านหยิบหนังสือพิมพ์มาดูภาพ ท่านกับสมเด็จพระสังฆราชตลอดที่ท่านเทศน์เรื่องสมเด็จพระสังฆราช) ท่านไม่ได้ใช้วาจาเลยนะ ไม่พูดเลย มีแต่เราพูดเล็กน้อย พอให้ท่านทราบเท่านั้น แล้วก็ไม่อยู่นาน เวลาสำคัญๆ ท่านคุยธรรมะเรื่องภายในสำคัญๆ อยู่มาก เฉพาะสองต่อสอง เรื่องสำคัญท่านจะถาม คุยกันธรรมดา ว่าท่านพูดน้อยท่านก็ไม่ได้พูดน้อย เวลาคุยกันเฉพาะสองต่อสองคุยกันธรรมดาเลยนะ เวลาออกสังคมท่านพูดน้อยมาก

เวลาคุยกันสองต่อสองนี้คุยกันธรรมดาเลย มีอะไรท่านก็รับสั่งถามมา เราก็ตอบไปๆ ท่านถามข้อธรรมข้อธรรมข้อใด พูดกันธรรมดา แต่เวลาสิ่งสำคัญๆ ท่านมักจะถามเฉพาะสองต่อสอง อยู่วัดบวราก็ดี อยู่วัดป่าบ้านตาดก็ดี แต่ท่านรู้สึกว่าการของท่านเพียบกว่าเรามากนะ ทั้งๆ ที่อายุเท่ากัน เราแก่กว่าท่านดูเหมือนสามเดือน เวลาบวชท่านก็แก่กว่าเราสามเดือน ไล่เลยก็กัน แต่ดูท่านรู้สึกจะเพียบกว่าเรามากอาการทุกอย่าง

วันนี้ก็ไม่พูดอะไรมากนักละ วันไหนพูดทุกวันๆ นี่ตอนกลางคืนเทศน์ทุกคืนนะ ออกวิฑูรกระจายทั่วประเทศไทยทุกคืนๆ ส่วนไปเทศน์ที่ไหนต่อที่ไหนไม่ทราบ แต่เทศน์ที่นี้ออกวิฑูรเดี่ยวนั้นเลย

เห็นไหมละพระท่านคอยดูแลอุปถัมภ์อุปฐากท่าน บกพร่องที่ไหน ไหนจะไปหาใครมาทำงานแทนสมเด็จพระสังฆราช มันเสียหาอะไร ว่าอย่างนี้ละเรา มันหยาบมากต้องบอกว่าเสีย ไม่อย่างนั้นน้ำหนักมันไม่เท่ากัน การพูดนี้ไม่ได้พูดหยาบโลน เอาน้ำหนักพึดกัน มันเสียหาอะไร คือความดีด้านของคนที่มาเสียมาหาอะไร มันก็รับกันได้ละซิ มันโกโรโกโส เป็นพระผู้ใหญ่เท่าไรยังหยาบโลนลงไป จะให้เขากราบไหว้

ลงคอหรือ อยากรเป็นสังฆราช เป็นสังฆราชมาแล้วใครจะกราบ หมามันก็ไม่กราบพระประเภทนี้

พูดซัดๆ นี้ภาษาธรรม ไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุ เวลาจะพูดผางออกเลยๆ พูดแล้วหายเงียบไปเลย สุญญโต โลก โลกธาตุว่างเปล่าสูญเปล่าหมด จะว่าอย่างไร เห็นแต่ความหยาบโหลนของพระเรา ตะกละตะกลาม พระท่านอยู่ที่นั่นประจำ ดูแลอุปฏฐากท่านอยู่นั่นสิ่งคือเป็นประจำ เราถามชัดเจนนะ มาอยู่นี้เป็นประจำสักกี่องค์ สิ่งคือ นั่น แล้วผลัดเปลี่ยนกันมาเรื่อยๆ สิ่งคือไม่ขาด นั่นผู้ดูแลท่านท่านบกพร่องอะไร จำเป็นอะไรจะต้องหาผู้อุปถัมภ์อุปฏฐากมาทำงานแทนสมเด็จพระสังฆราช พระท่านแทนสนิทยิ่งกว่าที่ประกาศโฆษณาตะกละตะกลามบ้างๆ มานั่น มันได้เรื่องอะไร มีแต่คำพูดคำจาโอ้อวดไปอย่างนั้น อยากรให้คนเขาเคารพนับถือ เขาไม่เคารพอย่างนั้น มีแต่ความอูจาดเท่านั้นเอง

เราไปดูถามพระเถรละเอียดล่อ เพราะเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้แหละ วันหนึ่งๆ มีพระมาจำอยู่เท่าไร ประจำอยู่เท่านั้นๆ ตลอดเลย เปลี่ยนกันตลอด นั่นเห็นใหม่ท่านดูแลกัน จำเป็นหาอะไรที่ไหนมาทำหน้าที่แทนซึ่งอยู่คนละวัดละวา อยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ นี่ท่านอยู่วัดบวรฯด้วยกัน ก็คือพ่อแม่กับลูกดูแลกัน ใครจะสนิทสนมยิ่งกว่าพ่อแม่กับลูกดูแลกัน พระทั้งหลายเหล่านั้นเป็นลูกของท่าน ดูแลท่าน ใครจะสนิทสนมยิ่งกว่าพ่อแม่กับลูกดูแลกัน เสือกหาอะไรไปทำหน้าที่แทนสมเด็จพระสังฆราชอันนั้นสังฆราชอันนี้ มีแต่ความอยากร ความตะกละตะกลาม เป็นบ้ายศบ้ำลาภ อยากรมีชื่อเสียง เสียงก็มีแต่ลมๆแล้งๆ

ถ้าศีลธรรมไม่มีอยู่ภายในใจแล้วดูไม่ได้นะพระเรา พระเราต้องดูที่ใจดูที่คุณสมบัติ ศีลสมบัติ สมาธิสมบัติ ปัญญาสมบัติ วิมุตติสมบัติ นั่นสมบัติของพระ จะไปหาอะไรชื่อนั้นชื่อนี้ เสียงโต้งดั่งเหมือนโลกเขา มันก็เป็นบ้า พระเป็นบ้าร้ายกว่าโลกเขาเป็นนะ พูดให้มันซัดๆ อย่างนี้ แล้วพูดตรงๆ ไม่มีใครพูดอย่างเรา เราไม่พูดอย่างใครทั้งนั้น พูดตามธรรมไปเลย มันอูจาดบาดตาเข้าทุกวัน เรื่องศีลเรื่องธรรมมันไม่มีในหัวใจนะ มีแต่เรื่องโลกเรื่องสงสาร เท่อบ้ากันไปอย่างนั้น เท่อหาอะไร ขอให้มีธรรมในใจเถอะคนเรา อยู่ที่ไหนสบายหมดเย็นหมด แล้วเย็นไปทั่วโลกธาตุเสียด้วย ไม่ใช่เย็นธรรมตา

ที่โฆษณาบ้างๆ อยากรให้เขาเคารพนับถือ เคารพไม่เคารพมันเป็นอยู่ในหัวใจของเขาเอง พอเคารพไม่บอกเขาก็เคารพ ถ้าไม่พอเคารพจ้างเขาก็ไม่เคารพ ว่าอย่างนั้นเลย ทำตัวให้ดีก็แล้วกัน นี่พูดตรงๆ ใครเคารพไม่เคารพเราไม่เคยสนใจกับใครเกี่ยวข้องกันประชาชนทั่วประเทศเขตแดน เราไม่เคยสนใจว่าใครจะเคารพนับถือ ไม่

เคารพนับถือ เราพออยู่ในหัวใจของเรานี่พอตลอด ไม่มีอะไรที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องได้เลย เป็นส่วนเกินทั้งนั้น

เขาเคารพนับถือ เขาสรรเสริญเยินยอก็เป็นส่วนเกิน เขาตำหนิติเตียนแบบไหน ก็ตามนี้ก็เป็นส่วนเกิน เข้าไม่ติด นี่คือสมมุติทั้งหมด ธรรมชาตินั้นวิมุติ หัวใจนี้เป็น วิมุติ พุดให้ชัดๆ อย่างนี้ เราสอนโลกด้วยความบริสุทธิ์ใจทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเราถึง กล้าพูดได้ สมบัติเงินทองข้าวของที่พี่น้องนำมาบริจาคเรานี้ชัดเจนที่สุดในหัวใจของเรา ที่บริสุทธิ์แล้ว เวลาออกจากนี้จะออกด้วยความบริสุทธิ์ตั้งมทั้งนั้น อะไรจะมาขัดข้อง จิตดวงนี้ไม่ได้เลย พอคิดเรื่องผิดแปบปิดทันทีๆ

เพราะฉะนั้น กิริยาที่แสดงออกในการสงเคราะห์โลกแบบไหน ต้องออกจาก หัวใจที่บริสุทธิ์เป็นความดีงามไปทั้งหมดเลย เราไม่เคยได้ตำหนิเราว่าได้ช่วยโลกมี ความมัวหมองตรงไหน ที่ปฏิบัติต่อโลกหรือประชาชนมัวหมองตรงนั้นตรงนี้ไม่มี เรา ถนัดชัดเจนในหัวใจเราจากใจที่บริสุทธิ์นี้ คิดออกแ่งไหนๆ ต้องเป็นธรรมทั้งนั้น เป็น ธรรมจากหัวใจ กิริยาออกไปต้องเป็นธรรมทั้งหมด อะไรที่จะมาขัดมาแย้งไม่ได้ นั่นคือ กิเลสเป็นสิ่งมัวหมองมืดตื้อ หรือเป็นพินเป็นไฟปิดทันทีๆ

เวลาจะช่วยโลกแบบไหนก็เหมือนกัน เราช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจของเราทุก อย่าง อยู่ไหนก็อยู่สบาย ใครจะเคารพนับถือไม่เคารพนับถือ พุดจริง ๆ เราไม่เคยสนใจ แต่ความเมตตาที่ครอบอยู่ตลอดเวลา กิริยาอาการทุกอย่างที่ทำต่อโลกเราทำด้วยความ เป็นคุณทั้งหมด ไม่มีกิริยาใดที่จะเป็นภัยต่อโลกสงสาร แม้ร้ายเดี๋ยวไม่มี นอกจากเขา จะคิดไปในแง่ต่างๆ ที่เป็นพินเป็นไฟ ก็กลับไปเผาเขาเอง ไม่ได้เผาเรา เราไม่มีสิ่งนั้น จะมาเผาเราได้อย่างไร มีแต่ความดีงาม เราทำอย่างนี้ทำประโยชน์ให้โลก เราไม่สงสัย ในการกระทำของเรา สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยบริสุทธิ์ทั้งหมดเลย จะไปหาที่ ไหน เอาเขียนเป็นประวัติศาสตร์ก็ได้ เราขี้ฉ้อเลย บอกว่าเราหนึ่งไม่มีสอง ว่าอย่างนั้น เรื่องความบริสุทธิ์มีความเมตตาครอบไว้ตลอดเลย

ที่จะมาเป็นมลทินต่อเราเอามาด้วยความทุจริตซุบๆ ซิบๆ อย่างนี้เราไม่มี มี ไม่ได้ แม้แต่คนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเราก็ต้องเป็นใจอันเดียวกับเรา ชื่อสัตย์สุจริตที่สุด เลย ใครมายิบแยบให้เราเห็นปิดทันทีเลย ตั้งแต่นั้นคนนั้นจะเข้ากับเราไม่ได้เลย ถึง ขนาดนั้นนะ ไม่มีใครที่จะมากล้าทำความสกปรกให้เราได้รับรู้ได้เห็นบรรดาคนที่มารับใช้ เราต้องเป็นเหมือนกับเรา ที่เราใช้ทุกวันนี้บริษัทบริวารลูกศิษย์ลูกหาที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเราต้องเป็นอย่างเรา เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ตัดทันทีเลย แล้วไม่คบจนกระทั่งวันตาย เหมือนว่าสาปแช่งกันไปเลย ถึงขนาดนั้นละ มันเป็นภัยต่อธรรม เรื่องเหล่านี้เป็นภัยต่อ ธรรม เราไม่นำเข้ามาใกล้ชิดติดพันเลยละ จะมีแต่ความดีงามช่วยโลกช่วยสงสาร

สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยเพียงไร เราไม่เคยสนใจจะนำมาเป็นของตัว แม้บาทเดียวเราก็ไม่เคยปรากฏ ได้มาเท่าไรไหลออกๆ ควรจะไหลไปทางไหนเป็นประโยชน์ เอาๆ เรื่อยเลย อย่างนั้น ที่เราทำประโยชน์ให้โลกเราทำอย่างนี้ การแนะนำสั่งสอนโลกไม่ว่าหนักว่าเบา เป็นไปตามแนวทางเหตุผลโลกที่จะควรหนักเบาเล็กน้อยนี้เทศน์ไปตามนั้น แต่ไม่มีการทำที่ทำความเสียหายแก่ผู้ใด เพราะออกจากธรรมที่บริสุทธิ์แล้วล้วนๆ เราทำอย่างนี้กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง ทุกซุ่ยยากลำบากเราก็ค้นเอา

ทุกวันนี้ถ้าโดยลำพังเราแล้วเราอยู่คนเดียวเท่านั้นสบายอิริยาบถทั้งสี่ ยืน เดิน นั่ง นอน สบายทั้งหมด แต่นี้ทำไมจึงต้องมาตีตมตีตั้น ก็ด้วยความเมตตาฉันนั้นละ ช่วยนั้นช่วยนี้ไปเรื่อย ๆ สำหรับเราเองเราไม่เอาอะไรมาช่วย ไม่มีอะไรที่จะมาช่วยหัวใจดวงนี้พอแล้วทุกอย่าง จึงนำเอาคำว่าพอออกจากหัวใจมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ให้ตื่นกันนะอย่าหลับจนจมนะ ธรรมพระพุทธรเจ้ากระเทือนโลกมานานแสนนาน ไม่มีผู้ใดที่จะนำธรรมมากระเทือนโลกได้เหมือนพระพุทธรเจ้า แล้วเป็นอย่างไรหัวใจเรา หูเรา มันพอยับเยิบ ๆ กับธรรมทั้งหลายที่ท่านแสดงกระเทือนโลกนั้นบ้างไหม ให้ถามเราทุกคน ๆ นะ

อย่าให้กิเลสมันกล่อมเอาเสียทั้งวันทั้งคืน จมไปตลอด จมไปตลอด เกิดมาเพื่อจมน้อยอย่างหรือคนเรา เกิดมาเพื่อความสุขความเจริญหวังทั้งนั้นละหวังเพื่อความสุขความเจริญ แต่มันไม่สมหวัง ๆ เพราะกิเลสแบ่งไปกิน ๆ เลยกลายเป็นความไม่สมหวังไปเสีย ให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัวนะพี่น้องทั้งหลาย นี้พูดเต็มเม็ดเต็มหน่วย สอนเต็มอรรถเต็มธรรม ไม่สงสัยในการสอนทุกแง่ทุกมุม ไม่ว่าธรรมะชั้นใด เราสอนเต็มภูมิของเราที่มีอยู่ในหัวใจนี้ ไม่อัดไม่อั้นพูดตรง ๆ เลย ธรรมนี้ท่องฟ้ามหาสมุทรยังแคบไปธรรมกว้างกว่านั้นอีกเป็นไหน ๆ

ควรจะสงเคราะห์หนักเบาเล็กน้อยหากรู้เองเป็นเองภายในจิต ไม่ต้องไปศึกษาปรารภกับใคร การจะแสดงออกอรรถธรรมเล็กน้อยนี้จะออกภายในจิตพอดี ๆ เลยด้วยความไม่สงสัยว่าผิดไปอย่างนี้ไม่มี **ขอให้ท่านทั้งหลายตายใจในธรรมของพระพุทธรเจ้า มีธรรมพระพุทธรเจ้านั้นที่ยังเราทั้งหลายให้พญงตัวขึ้นได้ ๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นจากธรรมพระพุทธรเจ้านี้ทั้งนั้นแหละ ไม่จากอื่นจากใด นอกนั้นมีแต่ไฟเผาไหม้ตลอดเวลา นั่นคือเรื่องของกิเลสที่เป็นภัยต่อธรรม อย่าให้เข้ามาติดกับใจเราจะเป็นภัยต่อใจเรา**

พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ให้ตื่นเนื้อตื่นตัว เราเป็นลูกชาวพุทธให้ถือพระพุทธรเจ้าเป็นหลักหัวใจเถอะ ถือกิเลสเป็นหลักหัวใจมีแต่ไฟเต็มตัว โลกไหน ๆ ที่ว่าเจริญมันไม่มีโลกเจริญ มีแต่โลกเป็นไฟเป็นไฟ พูดได้เต็มปาก โลกเจริญมีแต่โลกที่มี

ธรรมภายในใจ ถ้ามีธรรมภายในใจมากน้อยนั้นเจริญได้ ชุ่มเย็น ถึงจะทุกข์จะจนแต่ หัวใจไม่จนในธรรมทั้งหลาย ชุ่มเย็นอยู่ที่หัวใจ

พี่น้องลูกหลานพากันจำเอา ให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัว เราสอนด้วยความเต็มใจ เต็มใจ ด้วยความเมตตาล้วนๆ ไม่ได้สอนสักแต่ว่าสอน สักแต่ว่าสอนเฉยๆ เราสอนด้วยความมุ่งหวังให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ขอให้ท่านผู้ฟังทั้งหลายนำไปพิจารณาแก้ไขตัดแปลงตนเสียใหม่ อันไหนที่ไม่ดีให้รีบแก้ ถ้าพระพุทธเจ้าหรือธรรมท่านดำหนิตรงไหนนั้นละผิดจริง ๆ ชมว่าถูก ถูกจริง ๆ พระพุทธเจ้าไม่เคยมีสอง คำไหนผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก แต่กิเลสร้อยล้านพันคม ปลิ้นปล้อน หลอกลวงไม่มีอะไรเกินกิเลส โลกวิ่งตามกิเลสมันถึงหาความแน่นอนไม่ได้นะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ พอออกจากนี้แล้วก็จะไปปากช่อง

เมื่อวานนี้วัดบวรฯนี้ก็สื่อคะนะ เราถามละเอียดล่อ เพราะเรื่องนี้มันเกี่ยวกับพวกตะกละตะกลาม เราจึงถามละเอียดล่อ เวลาถามละเอียดก็พูดได้ชัดเจน อย่างหนึ่งบอกว่ามันตะกละตะกลามหาอะไร มันเสือกมาอะไร พอดีกันเลยทีเดียวกับพวกตะกละตะกลาม เลวมากนะพระเรา ดูไม่ได้จริง ๆ เราดูไม่ได้ พระดูกันไม่ได้ คนหนึ่งรักษาเข้มงวดกวดขัน เอาเป็นเอาตายต่อหลักธรรมหลักวินัย คนหนึ่งมาทำลายต่อหน้าต่อตามันก็ขัดกันอย่างหนักละชิ เสือกมาทำไม นั่นเห็นไหม ใส่กันตรงนั้น มันเสือกมาอะไร ตะกละตะกลาม แหมเลวมาก ศีลธรรมมันไม่มองดูเลย มันเป็นบ้ากับโลก ยิ่งกว่าโลกไปอีก นี่ที่นำว่า ว่าเอา แล้วไม่มีใครว่าได้พูดได้ เราพูดได้หมดตลอด สามโลกธาตุไม่หวั่นกับอะไร พูดได้ตลอด เต็มเม็ดเต็มหน่วย สะทกสะท้านกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่มี

ทองคำได้เท่าไรพวกนี้ไม่เห็นมาบอก คนหนึ่งหาแทบตาย ได้มาแล้วไม่เห็นมาบอกได้ก็บาทก็สตางค์ (๑๐ บาท ๙ สตางค์) ผู้หาหาแทบตาย หาอะไรไม่รู้ นั่งเฉยๆ เขาเอามาให้ แล้วอวดตัวว่าหาแทบตาย แล้วไปขู่เขาได้เท่าไร นี่ละฟังซิ พี่น้องทั้งหลาย ฟังภาษานี้ละ ที่หลงตากับพี่น้องทั้งหลายพูดกันนี้ เปิดให้ชัดเจนเสียว่า ที่พูดอย่างนี้ มันฐานะพ่อแม่กับลูกคุยกัน จึงไม่มีอะไรผิด มีอะไรถูก เป็นอย่างนั้นละภาษาบังเบ้งๆ เหมือนพ่อแม่กับลูกคุยกันในครอบครัว พูดด้วยความสนิทตายใจต่อกันเป็นอย่างนั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz